

Beloken Pasen

Joh. 20, 19-31

Inleiding

We vieren vandaag de tweede zondag van Pasen, een zondag die genaamd is Beloken Pasen en dat 'beloken' gaat terug op het dichtdoen van luiken, op het ingesloten, opgesloten zitten. Maar deze zondag heeft sinds een aantal jaren een tweede titel: het is ook de zondag van Barmhartigheid. God, Jezus, die barmhartig op ons neerziet en daarin zit weer een gedachte die we vorige week met Pasen volop aangereikt kregen. Dat gaat dus niet om beloken, om luiken die dicht zijn, maar om ontluiken, iets wat opnieuw mag beginnen. Is het opgesloten of is het open bij u, bij ons. Laat ons daarop deze zondag bezinnen.

Preek

Toen mijn vrouw en ik een klein uurtje geleden deze kant op kwamen hebben we thuis goed de deuren gesloten, zelfs hier op de parkeerplaats nog even gekeken of de auto wel goed op slot zat. En ik verwacht dat velen van u hetzelfde hebben gedaan.

Deuren sluiten als je weggaat; het geeft een gevoel van veiligheid dat je spullen veilig opgeborgen zijn en je met een gerust hart weg kunt gaan. Als we dan de evangelielezing van vandaag horen en horen hoe de leerlingen niet weggegaan zijn en hun huis hebben afgesloten en zich zelfs in huis hebben opgesloten, dan moet hun gevoel van onveiligheid, hun angst wel erg groot geweest zijn.

En het staat ook in de lezingen, want zij waren bang voor de Joden en we hebben het dan over de avond waarop ze in de ochtend meegemaakt hebben dat Jezus verrezen is. De angst zit dus diep als zij zich diezelfde avond alweer opsluiten, maar gelukkig - als we het verhaal verder volgen - horen we dat hun angst ongegrond is. Want ondanks de gesloten luiken, ondanks de deuren die op slot zijn staat Jezus in hun midden en wenst hen vrede tot twee keer toe en Hij blaast over hen en geeft hen zo de Geest, een derde symbool zou je kunnen zeggen. En dat mag betekenen dat er bij die leerlingen iets nieuws kan ontluiken. Vanuit beloken, opgesloten zitten achter de luiken, ontluikt er iets nieuws, kan er iets nieuws beginnen.

Ook dat lijkt even van korte duur, want op die eerste avond is er één niet bij, Thomas. Nu vandaag, 8 dagen verder is hij er wel bij en hij heeft verteld dat hij niet kan geloven als hij Jezus niet zelf niet kan zien, niet de wonden in zijn handen kan aanraken, de wonden in zijn zijde kan voelen.

En opnieuw staat op die 8ste dag Jezus in hun midden. Opnieuw wenst Hij vrede en nodigt Thomas uit: kom maar, zie hier mijn handen, leg je vinger erin. Zie hier de wond in mijn zijde, raak het aan en Thomas komt tot geloof. Bij hem begint geloof te ontluiken zou je zeggen. Zijn innerlijke luiken in zijn hoofd en

in zijn hart gaan open en hij getuigt van God. “Mijn Heer en mijn God”, een krachtige, als het ware een korte maar krachtige geloofsbelijdenis spreekt hij uit. Kunnen wij dat ook vandaag de dag? Misschien wel als wij de andere lezingen ook nog bekijken. Want daar wordt dat ontluiken, dat achter de luiken uitkomen en tot nieuw leven, tot bloei komen nog duidelijker.

Petrus in zijn brief, de 2de lezing van vandaag, getuigt van de verrijzenis van Christus, dat wat we vorige week mochten vieren. Hoe we van donker naar licht, van dood naar leven, van nietsdoen naar een nieuw begin konden gaan, steeds opnieuw. Dat is wat Petrus ons vandaag vertelt en hij zegt er bij tegen de mensen die om hem heen staan, maar ook bedoeld voor ons: “U kwam tot geloof zonder Hem te hebben gezien. U kon hem liefhebben die Christus zonder Hem opnieuw te hebben gezien”.

Precies de vraag die voor ons vandaag geldt en als dat waar is dan mogen ook wij zeggen dat er iets nieuws mag ontluiken.

En als we dan kijken naar de 1ste lezing van vandaag uit het boek Handelingen dan is het zo mogelijk nog sterker.

We zien een bijna ideale gemeenschap van gelovigen, gelovigen in God, gelovigen in Christus. Een gemeenschapsgevoel, een eendracht getuigt van opnieuw beginnen, van ontluiken. Een samen delen met de armen getuigt van een nieuw begin willen maken. Een volharden in gebed iedere keer weer opnieuw als ze naar de tempel gaan en God loven, getuigt van opnieuw beginnen.

Iedere keer willen zij een nieuw begin maken, Pasen vieren. Dat is wat ook wij mogen doen: iedere keer opnieuw iets laten ontluiken, van nieuw geloof, geloof in liefde en naastenliefde, geloof in barmhartigheid die Jezus ons voordoet als hij met een ruim gebaar Thomas meteen weer opneemt in de kring.

Dat is Pasen, het ontluiken van nieuw geloof.

Laten ook wij de luiken en de deuren opendoen en opnieuw beginnen en met God mee, met Christus mee tegen elkaar zeggen: “Vrede zij met u”. Amen.

Henry Vermeulen, diaken